

Sygn. akt II CSK 558/14

## POSTANOWIENIE

Dnia 14 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa L. G. - prowadzącego  
Kancelarię Radcy Prawnego w P.  
przeciwko Spółce Jawnej T. [...] z siedzibą w K.  
o zapłatę,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 14 kwietnia 2015 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]  
z dnia 5 marca 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Pozwana Spółka Jawna T. [...] z siedzibą w K. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 5 marca 2014 r. oddalającego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 3 czerwca 2013 r., którym zasądzono od pozwanej na rzecz powoda L. G., prowadzącego Kancelarię Radcy Prawnego w P., kwotę 121.876,20 zł wraz z ustawowymi odsetkami tytułem wynagrodzenia za usługi prawnicze.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Ustawodawca, wprowadzając skargę kasacyjną jako nadzwyczajny środek prawny służący od prawomocnych orzeczeń, podkreślił, że jej celem jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. Jego rolą nie jest zatem korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa, nawet gdyby one rzeczywiście wystąpiły. Ocena podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje w ramach tzw. przedsądu. Sąd Najwyższy bada, czy wskazano i należyście umotywowano przyczyny powołane w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., tj. czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, i przyjmuje ją do rozpoznania, jeżeli jest spełniona przynajmniej jedna z nich. Kognicja Sądu Najwyższego na tym etapie postępowania jest ograniczona i nie obejmuje oceny zasadności podstaw skargi kasacyjnej, zastrzeżonej dla Sądu orzekającego w innym składzie.

W art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. przewidziano wymaganie przytoczenia i odrębnego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania pozwana oparła na przyczynie wskazanej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c., podnosząc, że w sprawie występuje istotne

zagadnienie prawne, polegające na „ustaleniu, czy dokonując wykładni oświadczeń woli stron umowy na podstawie art. 65 § 2 k.c. w zakresie momentu wymagalności roszczenia o zapłatę wynagrodzenia, koniecznym jest uwzględnienie również celu umowy, wynikającego ze sposobu wykonania zobowiązania oraz zachowania stron przejawianego *ex post* względem momentu zawarcia tej umowy”.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.), które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale i innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). W zasadzie powinno to być zagadnienie nowe, o charakterze rzeczywistym, a nie teoretycznym, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji. Argumentacja uzasadniająca wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania musi zawierać odrębne, pogłębione wywody wskazujące na zaistnienie powołanych okoliczności, uzasadniających przyjęcie skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2008 r., II PK 3/08, nie publ.; z dnia 19 października 2006 r., IV CSK 246/06, nie publ.; z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, nie publ.; z dnia 19 grudnia 2001 r., IV CZ 200/01, nie publ.). Wywód przedstawiony przez skarżącą nie odpowiada powyższym wymaganiom. Po pierwsze brak w nim wskazania, na czym polega problem prawny występujący w obecnej sprawie. Po drugie skarżąca nie powołała, rozbieżności poglądów doktryny i orzecznictwa, ani postulowanego sposobu ich rozwiązania. Taki sposób uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania należy uznać za niewystarczający. Dodatkowo jedynie wskazać należy, że wypowiedzi judykatury dotyczące wykładni art. 65 k.c. są liczne i zgodne, odnoszą się również do kwestii uwzględniania celu umowy i zachowania stron w trakcie wykonywania umowy (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2004 r., V CK 670/03, OSNC 2005, nr 9, poz. 162, z dnia 19 stycznia 2011 r., V CSK 204/10, nie publ., z dnia 9 października 2014 r., I CSK 320/14, G. Prawn. 2015, nr 19). Pierwszeństwo znaczenia oświadczenia, które rzeczywiście nadawały mu obie

strony w chwili jego złożenia (subiektywny wzorzec wykładni) wyprowadzane jest z zawartego w art. 65 § 2 k.c. nakazu badania raczej, jaki był zgodny zamiar stron umowy, aniżeli opierania się na dosłownym brzmieniu umowy (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 29 czerwca 1995 r., III CZP 66/95, OSNC 1995, Nr 12, poz. 168). To, jak same strony rozumiały oświadczenie woli w chwili jego złożenia można wykazywać wszelkimi środkami dowodowymi. Na rozumienie to może wskazywać także zachowanie się stron (np. sposób wykonania umowy) już po złożeniu oświadczenia woli (por. wyrok Sądu Najwyższego z 17 lutego 1998 r., I PKN 532/97, OSNAPiUS 1999, Nr 3, poz. 81). Z art. 65 § 2 k.c. wynika także nakaz kierowania się przy wykładni umowy jej celem (por. uchwałę Sądu Najwyższego z 11 września 1997 r., III CZP 39/97, OSNC 1997, Nr 12, poz. 191). Chodzi przy tym o cel zamierzony przez jedną ze stron, który był znany drugiej z nich, niekoniecznie uzgodniony.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

[l.n]